

Fuhl Imre újabb versei

Vesztett játszma

játszottunk a gondolattal
játszottunk a szavakkal
te jól játszottál – elhittem
én nem csak játszottam – nem hitted

Szerelem

értelmetlen értelméd keresem
a világtalan világban
mely a saját képére teremtett
hogya a két pólus vonzza
és taszítja egymást
vergődöm a végletek között
mert hiába tavaszodtunk ki
csendesesen
az ősz költözött
lelkünk kirabolt fészkeibe
s a magányos együttléttel
húsdarálóba dobtuk
szívünket

Kettős magány

összeházasodtunk
már ketten vagyunk
egyedül

Ha nem kellek neked

pusztítson a tűz
vessen minden el
nekem semmi se kell
ha nem kellek neked
álljon meg a szív
vér ne lüktessen
halál az életre
ha nem kellek neked
bénuljon az agy
ne legyen értelem
ha nem kellek neked
vakuljatok meg
ha nem kellek neked
hallgassatok el
ha nem kellek neked
haljunk együtt meg
ha nem kellek neked
ne támadjunk fel
ha nem kellek neked
örökre lépjünk le
ha nem kellek neked
ha nem kellek neked
te sem kellesz nekem

Már

nyugodt vagyok már
leverték meddő lázadásaim
leverték lázmérőimet is
és karcsú tiniábrándjaim
mellbimbói sem nyílnak
fantáziám szivárványos rétjein

elfáradtak napjaim
hangulatom vidám húrjai
mind elhangolódtak
beesteledett a kedvem
és szomorú mindenmindegy-
-vállvonogatásaim is
belebénultak az unalomba

Együtt-egyedül

magányos éjszakáimon
lehúzza redőnyét az ég
s kialszanak a csillagok
magamban is
veled vagyok

Érzem az éjjelt

Álmaim kergetve rám talál az este.
A sötétség elől nem menekülhetek.
Műfények égnek a bevakolt égen,
de én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Még emberek járnak az aszfaltutakon.
Köztük a nagy célt keresem, kutatom.
Szemünkben még ott él a nappalok fénye,
de én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Vannak, kik hiszik a sötét éjszakát,
s vannak, kik tudják, hogyan kell tovább.
Én semmit sem tudok, és mindentől félek,
mert én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Nem tudom, az Ember még hány évig élhet.
Mikor lesz vége, oh, a mesének?
A hétfejű sárkány álmomból felébreszt,
és újra látom, oh, újra érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.